

Rigsdagstidende.

1854. Forhandlingerne paa Folkethinget. № 312.

Femte Session.

98de Møde.

Tirsdagen den 28de Februar.

(Forts.)

Efter Dagsordenen gik man derpaa over til 1ste Behandling af Forslag til Lov om Præsternes Befordring paa deres Embedsreiser i Pastoraterne (Forslaget findes i Anhanget, Sp. 573).

P. Hansen (Viborg Amts 4de Valgfreds): Idet jeg maa henholde mig til, hvad jeg udtalte, da Sagen blev forelagt, skal jeg kun yderligere udtale, at Hovedbeveggunden til at fremkomme med dette Forslag hos min Medforslagsstiller og mig har været at afhjælpe en af de Ulemper, hvorunder de Mænd lide, der ikke ere saa heldige at have Hest og Vogn, og dernæst at raade Bod paa, at ingen dobbelt Kjørsel skal foretages, hvor det kan afgjøres med en enkelt Kjørsel. Dette har været de to Hovedbeveggunde til at stille Forslaget, og ikke, som det har været udtalt i en smudsig Artikel i et Blad, „personligt Had til disse braadne Kar i den geistlige Stand“; det vilde være en stammelig Beveggunde, som jeg paa det Bestemteste maa fralægge os. De to ansførte Grunde have, som sagt, været Hovedbeveggundene til at fremkomme med dette Lovforslag. Nu kunde det vel synes, at det vilde være uretsfærdigt og ubilligt at lægge Byrden over paa Præsterne, som hidtil have været frie, naar de have villet, — jeg siger med Plid, naar de have villet; thi der er mange billige Præster, som have fundet det passende at befordre sig selv, især til dem, der ikke havde Heste og Vogn, hvorimod flere andre Præster ikke have tilbudt det —; men med Hensyn dertil skal jeg bemærke, som jeg allerede har

udtalt før, at Hovedhensigten med at tillægge Præstegaardene Jord efter min Formening har været, at Præsterne skulde befordre sig selv paa alle deres Embedsreiser. Derfor kan jeg ikke see nogen Uretsærdighed i, at denne Pligt udstrækkes til alle deres Embedsreiser. Der er tillige saameget mindre Anledning til at ansee dette for uretsfærdigt, som Lovforslaget ikke udstrækker sig til andre Præster end dem, som maatte blive ansatte, efterat dette Forslag var blevet ophøiet til Lov; Præsterne see da, hvorledes Embederne ere, og, dersom de ikke skulde synes, at de kunde være tjente dermed, saa kunde de jo søge en anden Næringsvei, som de kunde være bedre tjente med, og jeg troer heller ikke, at en saadan lille Byrde kunde gjøre et saa forfærdeligt Staar i deres Næringsvei, at det kunde være tilstrækkelig Aarsag til at standse dette lille Lovforslag. Rigtignok er der nogle smaa Præstefald, som ikke have meer end 2 à 3 Heste; men saadanne Rald besættes saadvanligviis med yngre Præster, og saadanne yngre Præster, saavelsom flere andre Præster, holde mangen en Gang en Ridehoppe til deres Befordring. De yngre Præster holde meget af at faae en saadan Ridehour, og jeg synes heller ikke, at det kunde være noget Generende for dem. Jeg kender saaledes mange Præster, som, idet de forhen have været forpligtede til at holde Cuirassee eller Dragonheste, brugte dem til deres Embedsreiser. Jeg har Erfaring i saa Henseende; thi min egen Provst, som jeg mindes med Hoiagtelse, vilde ikke kjøre med sin Familie, naar han skulde et Sted hen, men han red forud eller ved Siden af Vognen. Altsaa, jeg troer ikke, at Byrden kan være saa stærk, som det synes, og, naar de foretage Reisen tilhest, saa kan der jo spæres baade Vogn og Karl. Enten de nu ville kjøre eller